

udsætte, at den under nogen Omstændigheder kunde bære. Noget andet er, at Havneanlægget er ganske forfejlet, hvis man ikke vil gennemføre Femern-Ruten. Hvis der skal anvendes de Penge paa det, som er nødvendige for at sætte Havnen i brugbar Stand som Storhavn, vil det blive saa dyrt, at selv om Rødby Havn fik alle de Indtægter, som Stiftets øvrige Havne har, vil den ikke kunne forrente sig. Derfor tror jeg, man skal vende tilbage til det, der oprindeligt var Tanken, at lave en virkelig god Fiskerihavn. Det vil naturligvis koste lidt endnu, men kan man benytte denne Fiskerihavn tillige til Hjælp for Omegnen ved Import og Eksport indenfor de Rammer, der er nødvendige, vil jeg anse det for rigtigt, at Staten sætter Havnen saaledes i Stand, at den bliver brugbar hertil. Jeg tror derimod ikke, man for Tiden skal eller tør regne med Femern-Rutens Gennemførelse, og jeg tror ikke, man kan regne med nogen stor opvoksende Industri i Øjeblikket, hverken ved Rødby eller andetsteds. Hvis man faar de Penge, som er nødvendige til at lave en stor Havn, tror jeg, Rentetabet vil blive meget stort i de kommende Aar, men holder man sig, som sagt, til det, som oprindeligt var Tanken, saa er man inde paa det, som kan forsvares, og inde paa det, som Staten moralsk er forpligtet til at ofre paa Rødby Havn. Jeg vil hermed lægge et godt Ord ind ogsaa for denne Sags Løsning, men den er mere vanskelig end det første Spørgsmaal, og derfor vil jeg gerne, at Finansudvalget, hvis det skulde tage nogen Tid at blive klar over, hvorledes Havneforholdene skal ordnes, i første Instans vil ordne Rødby Kommunes Gældsforhold.

Ulrich: Jeg har først et Par Ord at henvende til den højtærede Kirkeminister, idet jeg gerne vil bringe ham en Tak for Bevillingen paa Finansloven til Spiret paa Nyord Kirke. Jeg gjorde mig under Finanslovens Behandling i Fjor til Talsmand for en Bevilling til dette lille Spir, og den højtærede Kirkeminister har været saa velvillig at foreslaa Bevillingen paa Finansloven i Aar. Jeg takker ham derfor paa Beboernes Vegne, og jeg vil henstille til Finansudvalget at gaa med til denne lille Bevilling, som vil være til stor Glæde for de vedkommende Beboere. Samtidig vil jeg rette en Anmodning til den højtærede Kirkeminister om at se velvilligt paa et Andragende, som vil fremkomme fra Vordingborg om Restaurering af Vordingborgs

gamle Kirke. Denne Henstilling har været fremme under den højtærede Ministers Forøganger og vandt Øre hos ham, jeg haaber, den samme Velvillie, som blev lagt for Dagen af den forrige Kirkeminister, ogsaa vil ytre sig fra den nuværende Kirkeministers Side, saaledes at denne gamle Kirke virkelig kan blive restaureret. Den fortjener det, idet den er en af de smukkeste Kirker i vore Provinsbyer; den trænger i højeste Grad til denne Restaurering, den har trængt til den i mange Aar og trænger selvfølgelig mere og mere til den, for hvert Aar der gaar.

Jeg skal derefter fremsætte et Par Henstillinger overfor den højtærede Justitsminister. Jeg vil henstille til ham at foranledige en Ændring i Lov Nr. 563 af 4. Oktober 1919, Loven om Len og Stamhuse. Som ærede Medlemmer sikkert alle erindrer, skete der dette, da denne Lov var til Behandling i dette og det andet høje Ting, at man fik ændret Bestemmelsen i § 2 om, at Vurderingen skulde ske efter den sidst foretagne Ejendomsskyldvurdering, derhen, at den skulde ske efter Vurderingen af 1920. Jeg skal paa Grund af den almindelige Menneskekærlighed, jeg er i Besiddelse af, ikke paa dette sene Tidspunkt komme ind paa en nærmere Udvikling af de Forhold, som bevirkede, at denne Ændring fandt Sted, men den fandt altsaa Sted, og i den endelige Lov kom der til at staa i § 2, at „Besiddelsens Værdi ansættes for faste Ejendomme, der er vurderet til Ejendomsskyld, efter den Vurdering, der finder Sted i 1920“. Denne Bestemmelse kommer paa Grund af de siden da ændrede Forhold til at virke ganske overordentlig uretfærdigt overfor de Mennesker, som nu først skal overtage deres Ejendom til frit Eje, og jeg mener, at et rent Retfærdighedshensyn kræver, at der foretages en Ændring, at man altsaa ændrer denne Bestemmelse, at Ejendomme skal vurderes efter den Vurdering, som fandt Sted i 1920, derhen, at de skal vurderes efter den sidst foretagne Ejendomsskyldvurdering.

Det, som er sket i den forløbne Tid, er nemlig ganske simpelt dette, at de store Bygninger, som hørte til mange af disse Ejendomme, og som den Gang havde en ret stor Værdi, siden da er blevet ganske værdiløse. Det er jo ikke et Postulat, jeg her fremsætter. Der foreligger bl. a. et tydeligt Eksempel paa, at saadanne Stamhuse er blevet afløst, Hovedejendommen solgt, uden at man har faaet en eneste Øre for de Bygninger, der stod som Hovedbygning. Disse Hovedbygninger var imid-